Ka terwist anna keigil' teal
Ja kauta keik hädda.
Meid hoia katko, nälja eest,
Ja sada wilja mulla seest,
Et rahwas röömsast tännaks.

Lass' meie kallist Keisrit meil',
Suur Jummal! kauaks jäda,
Kes teinud head ja tahhab weel
Keik korra peale seäda.
Nüüd millionid laulawad,
Et orjapölwest peäsnud nad,
Suur tänno, au ja kitust.

Lass' meie rigi üllemad
So jure palwes tötta
Ja nendega keik allamad
So tiwa alla wötta.
Keig' rahwal wagga süddant lo,
Riid, tülli, kurjus kaddugo —
Auuks sulle, önneks meile.

Sa hoiad kindlast' omma wiit,
Mis algmisest on olnud:
Üks tulleb, teine lähhäb siit,
Kui temma tund on tulnud;
Üks wahhetus on allati,
Keik same kokko wimati
So pühha palle ette.

Sest tunnist ja sest päwast siis,
Meid lasse waggaks jäda;
So issalikko armo wiis
Keik wötko nenda seäda,
Et pettus, wargus, kurri keel
Ja kawwalusse tigge-meel
Jääks keikis paikus mahha.

Kell' kord on selle aasta sees
Siit ilmast ärrajóuda,
Ehk tulleks surm tal' tulles, wees,
Siis wötta hinge nóuda
So römo riki iggawest!
Jah! sedda sowib süddamest,
Kes surrelik on ilmas.

(C. Fr.)